

Příběh Ervína Lomnického

Narodil se v 28.11.1950, bude mu letos 76 let. Učil se jako strojař, je absolventem SPŠ strojní v Betlémské ulici, kde se jeden rok dokonce sešel se svým vlastním tatínkem. Ten byl v rámci akce „70 000“ převeden do dělnické profese, a proto musel začít od začátku.

Na vojně sloužil na Zpravodajské správě ZVO – nebyl to radista, ale maloval mapy.

ČVUT studoval už jako ženatý pár let později, se dvěma dětmi, studium nedokončil.

Když nastoupil do prvního zaměstnání v Loděnicích, uvědomil si, že školní znalosti mohou být dobrým základem, ale důležitější je aplikace těch znalostí a přibírání dalších poznatků z praxe. „Ten Rus, který kdysi řekl „Učit se, učit se, učit se“ – a nebyl to Lenin – měl pravdu.“ Z Loděnic šel do IPS n. p., závod 14 - Stodůlky, a zase se musel skoro všechno učit od začátku. Nejprve pracoval jako referent vlastních investic, po omezení investiční výstavby pak jako šéf betonárny.

Z IPS šel teprve do Ředitelství telekomunikací a pošt (ŘTP Praha), kde působil před i po roce 1989. Měl tam na starosti opravy budov. Později se pošta osamostatnila a po roce '89 ho převedli do závodu Praha - THS (technicko-hospodářské služby) jako šéfa Správy a údržby budov.

Tehdy se začaly objevovat počítače – nejprve slušovické, později IBM a jiné. Jeden si pořídil a začali v něm sledovat evidenci a průběh zakázek. Myslel si, že cesta k „blahobytu“ vede přes dobré hospodaření, a tak se začal věnovat ekonomice a účetnictví. Dokonce si koupili vlastní počítač i domů.

Začátkem 90. let odešel do soukromého sektoru. Pořád byl ale zaměstnaný a jako OSVČ fungoval (a funguje dosud) v rámci vedlejší pracovní činnosti. Pak odešel z Telekomu postupně do několika firem v různých „vedoucích“ funkcích, i když většinou fungoval jako samostatný pracovník. Většina těch pozic byla nějak kombinovaná s účetnictvím a ekonomikou. Takto pokračoval až do odchodu do starobního důchodu.

SOUČASNOST: Nyní bydlí na vesnici za Prahou, je šťastný důchodce a pradědeček.

